

FÓIĂ ENCICLOPEDICĂ LITERARĂ, *** APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUE-ORI

Prețul abonamentului :

Pentru Austro-Ungaria 12 coróne
 Pentru România și străinătate . . . 17 franci

PROPRIETAR ȘI REDACTOR :

IOAN BACIU
 preot.

Prețul inserțiunilor :

Pentru publicațiunile de 3 or. ce conțin cam 150 cuvinte 6 cor.; 200 cuvinte 8 cor. și mai sus 10 coróne

IMPORTANȚA SOCIALĂ A RELIGIUNII.

(Urmare.)

„Sămînța de vermi de mătasă fu cunoscută și introdusă de un călugăr. *Telegraful cu semnale* se datorește Abatelui Chappe. *Telescopul de reflexiune* părintelui Mersenne, din Ordul Minorților, *lanterna magică* părintelui Kirker, *Călimdarul Gregorian* părintelui Claviu, și primitiva invențiune a *balónelor aereostatice* părintelui Lana toți religioși din Societatea lui Isus. *Legile compresiunii aerului* au fost descoperite de Abatele *Mariotte*. Studiele despre *refracțiunea luminei* cari conduseră la noue teorii despre originea luminei se datoresc Abatelui *Grimaldi*“

Sunt nenumărați marii filosofi, teologi, istorici și literați, cari aparținură clerului secular și regular. Din care cauză Napoleon I. esclama :

„Clerul catolic a presadat la fundarea societății europene, și aceea ce e mai bun în societatea modernă, artele, științele, poesia, cu un cuvânt tot aceea de ce ne bucurăm, derivă dela dinsul (dela clerul catolic.)“ (Veđi Ch. de Beauterne : *Sentiments de Napoleon sur le cristianisme*) Clerul din timpul mai recent nu e cu nimic înderept în privința iubirei *artelor, literilor și științelor*. Din clerul secului nostru au escelat astronomii : *Boscovich, Piazz, Secchi, Denza* ; filosofi : *Balmes, Gerdil, Liberatore, Lorenzelli, De Maria, De Mandato* și alții, dintre cari unii sunt încă în viétă ; oratorii : *părinții : Ventura Lacordaire, Felix, Alimonda, Curci* etc. fisicii și naturalistii : *Spallanzani, Ranzani, Pianciani, Provenzali* etc ; geologii și paleontologii : *Stoppani, Meignan, Moigno* ; archeologii : *Marini, Eckel, Lupi, Marchi, Garruci, De Rossi, Armellini,*

Marucchi, etc. ; filologul Cardinal *Mai*, limbisticul cardinal *Mezzofanti, etc. etc.*

Dacă biserica a condamnat și eondamnă sentințele unor științiați, acesta se întemplă pentru-că atari sentințe nu sunt conclusiuni științifice, ci erori contrarie celor mai neresturnavere adevăruri, și prin urmare nu deducțiuni logice din principie evidente, ci efect de demonstrațiuni sofistice, sau ilațiuni din hipoteze cu totul sau în parte gratuite. Știința nu e opiniune, conclusiunea științifică trebuie se descindă din premise evident sigure fiind-că asensul științific trebuie se fie sigur, având siguritate cauzată de evidentă.

Acum se provocăm pre preținșii științiați, cari se indignéză vedându-și condamnate tessele lor de cătră biserică, fiind direct sau indirect opuse adevărurilor revelate, se-i provocăm — ȓic — se demonstreze, că acele tesse sunt conclusiuni adevărat științifice în sensul indicat mai sus. Nu au demonstrat, și nu vor demonstra nici odată, pentru-că fiind D-ȓeu fântána a tot adevărului, un adevăr nu se póte opune altuia, și prin urmare în contra unui adevăr de sigur revelat de cătră D-ȓeu nu va puté sta decât erórea.

Pentru aceea Biserica invétátore adunată în Conciliul acumenic Vatican limitând atribuțiunile rațiunei față de credința, a încurajat progresele științifice, și a accentuat avantajiele reciproce ce le trage rațiunea din credința și credința din rațiune. Conciliul Vatican în sesiunea III. cap IV. ne invétá : „Nu numai nu va puté fi

nici când disensiune între credință și rațiune, ci din contră aceste reciproc își dau ajutoriu, pentru-că rațiunea rectă demonstrează fundamentele credinței, și ilustrată prin rațile acesteia, cultivă știința lucrurilor divine; ér credința eliberază și scutesce de erori rațiunea și o împodobesce cu multe cunoscințe. Pentru aceea e tórté departe de adevér a afirma că Biserica se opune culturii artelor și disciplinelor omenesci, ci din contră religiunea în multe moduri le vine în ajutor și le promovéză“ etc.

Ce dezvoltare și propagațiune au avut totdeauna prin religiune artele frumoase, nime nu ignoréză. Arhitectura în splendidele catedrale gotice și în bogatele temple greco-romane, pictura și sculptura în minunatele sale religióse, pre scurt tóte artele frumoase în cele mai variate și minunate opere ale lor ne spun sus și tare că după mulți secli de mórte au fost rechemate la o viață nouă și vigorósă numai și numai prin religune.

Că moravurile popórelor se nobilitéză prin practizarea datorințelor religióse, cari ne poruncesc se ne iubim unul pre altul ca frații, fiind toți ómenii fii ai aceluiași Părinte ceresc, acésta nime nu o trage la îndoială. De aci urméză, că la umbra bisericeii lui Isus Christos se născură și se multiplică societățile de caritate cele mai admira-

bile, unele ordinate spre a provedé pre prunci părăsiți, altele spre a educa tinerimea, altele spre a susține pre bătrânii delăsați. Nu există miserie morală sau fizică, în ajutoriu căreia se nu se fi ivit și se nu înfloréză în sênul Bisericeii nenumérate opere, cari se numesc *opere pie*, atât pentru scopul lor, cât și pentru modul cum se practizează. Cu un cuvânt în mészura în care religiunea lui Isus Christos s'a dezvoltat și propagat în lume, în aceeași mészura a împrașciat — ca un sóre strălucitor și binefăcător — întunerecul idololatriei, și-a dat omenimei aceea nobilitate și bunătate de moravuri, cu cari și astăzi se fălesce partea cea mai civilisată a genului omenesc... Vai înse de genul omenesc, când — uitându-și de adevérata religiune, care a fost cauza atâtor binefaceri — ar cugeta că póte să se subtragă fără nici un păcat de sub influințele sale binefăcătoare. Ar cădé éráși în barbarismul din care fu scos... De D-đeu ca departe se fie de lumea civilisată acesta nenorocire teribilă, și invrednicéză D-đeu pre tóte națiunile se îmbrătoșede religiunea cea adevérată, în a cărei mărturisire să se bucure tóte popórele de fericirea eternă.

(După P. P. D. M. d. S. I. I.)

Câteva cuvinte despre reumatism.

„*Hic salvus erit qui perseveraverit.*“
(Numai cine stăruiesce se póte mântui).

Reumatismul nu este altceva decât nemișcarea sângelui și a celorlalte lichide, ce circulă prin țesătura cărnoasă a corpului, a vinelor și a părților musculóse. Reumatismul sau durerile de închieturi este o bôlá, care se găsește respândită în tot corpul, căci deși se arată la închieturi, dar se póte ivi și în alte organe, precum în mușchi, la inimă etc. Se numesce *reumatism*, pentru că curge icí coala prin corpul omului ca o undă de apă. El provine din cauza recei și în special se ivesce la cei cari locuesc în case vechi, umede, întunecóse și aședate pe locuri jóse (vái).

Durerile reumatismale sunt mai vii primăvéra și tómnă, și mai cu osebite în timpurile nóróse și umede; se presimțá durerile mai fulgerătoare prin închieturile corpului printr'un junghiu în sistemul muscular cu febră (fior de frig) amestecată cu căldură, care trece în tot corpul, pulsul este mai des. Bolnavul are sete și durere de cap, uđina (udul) este roșie și mirósă greu, limba este roșie și simte că gura este amară, stomacul este incuiat (nu are scaun).

Reumatismul se împarte în acut și cronic, în parțial și totul și de multe ori s'au vęđut casuri de reumatism ereditar (moștenit de la părinti).

Causele cari produc reumatismul sunt predispozițiunile speciale, adecă sunt unele persoane cari sunt aplicate de a căpáta reumatismul din cea mai mică cauză.

Reumatismul acut este caracterizat prin dureri mai mult sau mai puțin vii ale articulațiunilor (inchieturilor), cu călduri și manifestăți de febră (friguri).

Durerile sunt câte odată așa de tari și de mari, încât bolnavul este desperat, mai cu samă în cursul nopților. Timpul cât ține reumatismul acut, este între două sau trei săptămâni, care câte odată se prelungește câte două sau trei luni. De multe ori se întimplă că reumatismul a trecut și în urmă printr'o altă re-

celă s'a căpáat din nou; atunci este mult mai greu și mai dureros. Reumatismul odată intrat în corp, eu greu se póte delátura, căci la cea mai mică recelá durerile încep din nou.

De și se știe în genere, că reumatismul este aprópe necurabil, totuși câteva medicamente folosite cu strictetă și cu îngrijiri igienice pot încátva ușura durerile cele cumplite ale lui.

Indată ce se simte că o persoană a căpáat un reumatism, fie în orí ce parte ar fi, mai întâi se facă o baie de aburi cât de lungă. Aceste băi scot multă sudóre și dau corpului căldura pierdută în recelí, ele nu trebuie prea mult prelungite, nici ridicate la o temperatură prea înaltă, căci produc congestiuni la cap, vęsări de sânge, etc. În localități unde nu se află stabiliment de băi cu aburi, bolnavul va face o baie în casă într'un vas mare, cum este un ciubăr cu apă caldă bine, unde va pune două chilogramme de sare de bucătărie și 1/2 kgr. de cenusă, după care în urmă se va aședa în baie și va sta 30—40 minute. Pe urmă va lua în fie care di câte un gram de sulfat de chimină amestecat cu un gram de schenacetină, împărțit în două doze, din care se va lua una dimineața și una séra. Bine înțeles înse, că dozele chiminei vor fi după etatea bolnavului; și anume: pentru o persoană mare se va da un gram pe di; pentru tineri dela 12 până la 15 ani se va da 17 centigrame pe di; pentru copii dela 8—12 ani se va da 60 centigrame pe di; de la 4—8 ani se va da 40 centigrame pe di; dela 2—5 ani se va da 30 centigrame pe di, ear pentru copii mai mici se va da mai puțin.

Se va freca partea atinsă de reumatism la început cu alcool bun (spirt rafinat) 500 grame pus într'o sticlă în care se va pune 100 până la 150 grame sare măruntă de bucătărie; sticla bine astupată se va ținea la un loc călduros două zile, după care apoi se vor freca părțile atinse de reumatism de două ori pe di dimineața și séra sau mai bine séra, având lipsă bolnavul se stea la căldură.

Să bea céiuri cari produc sudóri, cum e: céiu rusesc, de

flori de teiu, de flori de soc (sambucus), de mărgăritar sau de smeură (fructus rubidei). Se va unge pe la închieturile dureroase cu balsam opodeldoch și balsamul Fioraventi ce se vor lua dela farmacie. Ca medicament intern se va lua Salicilatul de sodă 2 grame, împărțit în patru pachete, din care va lua unul dimineața, unul pe la prânz, unul după amiază pe la orele 4 și altul seara când se culcă.

Se va face un ceiu compus din melisă și flori de teiu din fie-care câte 20 grame; flori de soc (sambucus) 10 grame, cari toate acestea se vor pune într'un vas (o oală) cu 150 grame apă, care se fierbă bine și pe urmă să se bea la culcare acoperindu-se bine în pat.

Se mai pot întrebuința cu bun folos contra reumatismului frunze prospete de urzică (urtica dioica), cu cari legate la olaltă în formă de mătură, să se bată locurile atinse de reumatism de trei ori pe zi câte cinci minute. Asemenea se pot lua redăcina de cicore (cicoreum), cari se curăță bine de pământ, se spală, se taie mărunt, se pune într'o sticlă, peste care se tornă spirt bun rafinat până se umple, să se astupe bine și să se pună la un loc cald două sau patru zile; după aceea să se frece de două ori pe zi cu acel spirt partea atinsă de reumatism.

Se va face o baie la picioare cu paie de ovės, care se prepară astfel: se pun într'o căldare paie de avės și se fierb ca o jumătate de oră, după aceea se lasă să se răcescă, așa ca se fie cam 26—27 de grade, în urmă bolnavul va băga picioarele acolo și va sta în baie cam 30—45 minute.

Asemenea se mai întrebuințază cu mare folos băile de tescovină de malț (ordul din care s'a făcut berea) fiind bine cald se bagă picioarele în lăuntru și se ține cam 30 minute.

În loc de malț de orz neputându-se găsi se poate întrebuința asemenea cu folos baie de tescovină de struguri, făcută în acelaș mod ca cea de orz. Asemenea este foarte folositoare baia cu cōda calului (equisetum arvense), care se pune într'un vas mare, cum ar fi o căldare sau și alt vas și se bagă picioarele acolo timp de 30 minute; cantitatea de flori de cōda calului trebuie se fie cam 300—400 de grame.

Aci vom mai arăta o altă metodă de a alina durerile reumatismale și anume: să se fierbă bine sēmânța de bumbac sau în lipsă de acesta să se ia orz (horbeum) de la 5 până la 10 kgrame se strecură apa, se întinde orzul bine pe o cârpă și se acopere cu altă cârpă subțire, se pune pe corpul bolnavului, se acopere bine și după ce asudă se schimbă îmbrăcăminte și ȳ se acopere bine se nu răcescă.

Asemenea să se ia la fie-care două seră înainte de culcare câte dece picături de ulei de enupere (sēmânța de brad) într'un pahar cu apă și cu zăchar.

Se întâmplă de multe ori că din cauza reumatismului se umflă genunchii sau închieturile mânilor, fiind împreunate cu nisce

dureri foarte mari, pentru acesta este foarte folositor a se întrebuința următorul mijloc: Să se ia un caier de cânepă să se ude în rachi de drojdi, să se stōrcă bine și în urmă să se întindă pe totă partea umflată și dureroasă, avēnd grosimea unui deget, după aceea se va presăra pe deasupra rēșină albă bine prăfuită de grosimea unei muchi de cuțit, se va pune așa rece peste partea umflată, legându-se bine cu o cârpă; partea bolnavă va sta legată și numai după trei zile se va deslega și se va face din nou tot asemenea până va peri de tot umflătura.

Să se acopere partea atinsă de reumatism cu o compresă, care se face astfel: se ia un cearșaf (lepedeu) se pune se fierbă apă, în care să se pună pac de ovės, flori de fân și brad; în urmă se înmōie cearșaful în apă, se înfășură apoi peste corp și bolnavul se aședă în pat învălindu-se bine.

Asemenea să se ia de la farmacie pilulele făcute astfel: Praf de extract de aconit, Kermes mineral, din fie-care câte 0.25 centigrame; Mercur Hahneman 0.10 centigrame. Praf de gumi amoniacal, praf de gaiac, praf de scamonea din fie-care câte 5 grame. Praf de aloes (sabor), extract rubarba (revent) din fie-care câte 2 grame. Praf de foi de digitală (năpârștocel) 1 gram. Extract de taraxacum (pădăie) cât va trebui. Din toate acestea să se facă 120 pilule, din cari se vor lua 2 pilule dimineața și 2 seara.

Să se întrebuințeze ape minerale mai mult sulfurōse și iodate, cum sunt băile sulfurōse termale dela Felix lângă Oradaa-Mare, băile iodate de la Basna lângă Mediași; mai este o baie bună care prin calitatea apei este escelentă și cu drept cuvint o putem numi scaldătōrea oiei din Evangelie, băile sulfo-iodate din orășelul Cohalm, cari sunt foarte bune pentru reumatism, ale caror ape sunt minunate prin cantitățile de sulfur și iod ce conțin. La aceste băi au venit omenii așa de rău bolnavi de nici nu au putut merge pe picioare și după 10—20 de băi s'au făcut foarte bine. Mai este cunoscut că mulți din cei ce sufer de reumatism bucuros s'ar duce la vr'o baie spre a o folosi, dar de multe ori se retrag din cauza că sunt scumpe; dar băile de la Cohalm prin faptul că sunt atât de bune, apoi mai are avantajul că sunt foarte ieftine; așa că omul aci are pe lângă o apă minunată contra reumatismului și altor multe bōle, apoi și o viață ieftină, și o pozițiune încântătoare și o populațiune în majoritate românească.

Peste tot reumatismul este o bōlă, care cam cu greu se vindecă decât mai mult prin ape minerale, cari s'au dovedit că au dat rezultatele cele mai bune.

Omul trebuie să se ferescă pe cât se poate de locurile umede, de curenți și receli, cari pricinuesc reumatismul.

Băile de la Cohalm se pot folosi cu bun succes contra următōrelor bōle: reumatismul, diferite afecțiuni scrofulōse, bōlele femeesci în general, anemia, etc.

Prof. Dr. Elefterescu.

Erī de sēră . . .

Erī de sēră în grădină
Cum umblam prin stejeriș.
Zefirul cu bōrea-i lină
Și-a lunei d'albă lumină
Mē urmăreau prin frunziș.

În liniștea cea de-afară
Mē simțam ca 'nagonie,
Căci nici când ca în asta sară
Singularitatea amară
Nu mi-a părut mai pustie.

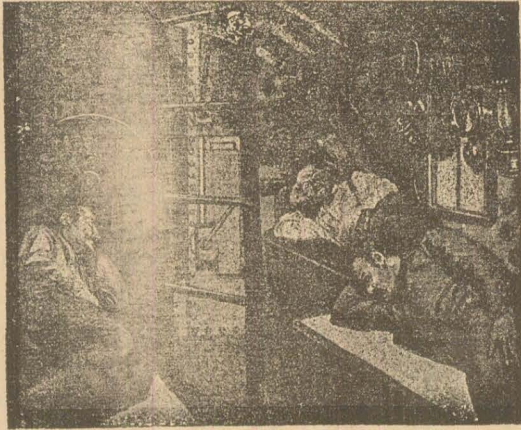
Antoni Pop.

CUCERIREA APELOR ȘI AERULUI,

Noile cuceriri în navigația submarină și aeriană.

Revista „Revue des revues” ne dă amănunte peste măsură de interesante în privința cuceririlor timpului din urmă prin mijlocul vapoarelor submarine și a mașinilor de sburat.

E vorba de America, sau mai bine, de Statele-Unite; dar seim, după declarațiile unui ministru de marină francez și din alte izvoare, ca și popoarele civilizate europene au asemenea mașinării pe cari le cred secrete.

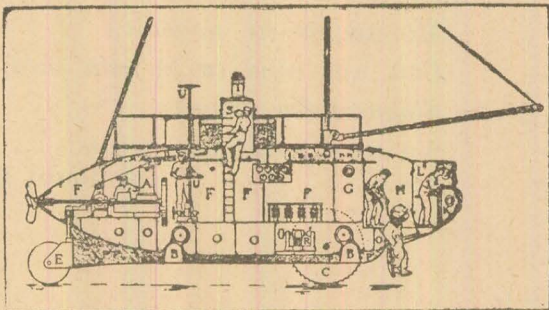
Echipajul Argonautului (în timpul cufundării) după o fotografie instantanee.

I. *Argonautul*. Încă de pe vremea lui Iacob Lii, Cornelius Debrell, un olandez, născocise un vas submarin, care avea să se cufunde înghițind apă și se iasă la față dând'o afară cu pompele.

Debrell izbuti chiar a face asemenea vas, a se cufunda cu el în marea și a sta acolo câteva ceasuri, dar născocirea lui nu avea încă rost, nu putea fi întrebuințată cu folos. Simon Lake, inventatorul Argonautului, l'a făcut după ideile lui Debrel, Argonautul nu e atâta menit a se mișca sub apă, cât a alerga pe fundul mării cu roțile ce are.

Simon Lake însu-și a descris vaporul său submarin în *Mac Clure's Magazine*. Argonautul se mișcă în apă ca un pește, căci i-și pierde cu totul greutatea deslocuind atâta apă cât cântărește el însu-și. Vasul acesta submarin are trei roți: una îndăret și două pe de lături. Fie-care rotă cântărește 450 de chilograme, așa că țin loc și de ancore.

La 12 Octombrie 1898 Ray Stannard Baker a luat parte la experiențele ce făcea inventatorul cu Argonautul. Mai întâiu vaporășul plutea acufundat aproape de tot; apoi se afundă, când se deschise intrare apei în partea de la mijloc. Trebuie se scim că Argonautul, deși mic, e construit din plăci de oțel tot așa de grose ca ale chiurasatelor de câte 2000 de tone, *Detroit* și *Montgomery*. Pricina e că are a ținea piept apăsării apei la adâncimi până la 30 de metri, apăsare uriaș de mare.

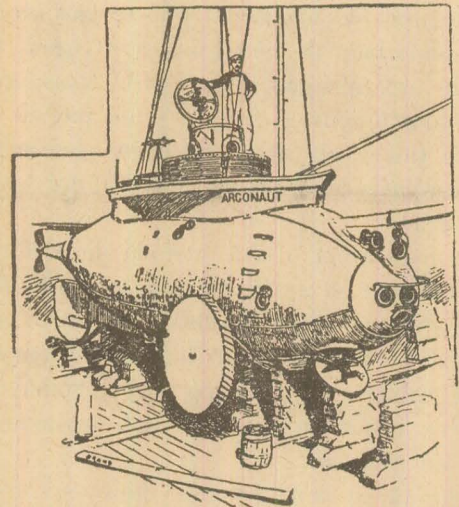

Argonautul tăiat de-a lungul ca să se vadă întocmirea lui.

Când se afundă vasul în apă cu desăvârșire limpede, la depărtare de țerm, anevoe se cunoște momentul când nu te mai

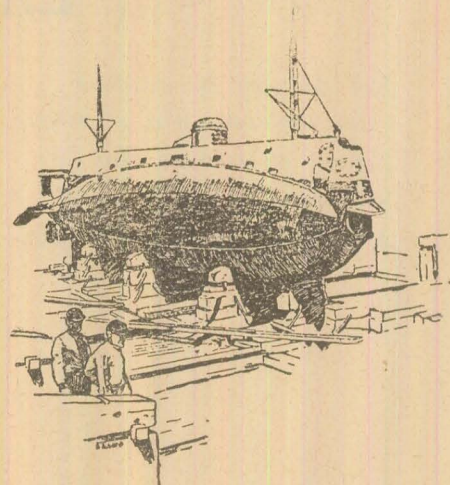
alli în aer, ci cu totul în apă. E ciudat spectacolul animalelor marine pe lângă cari vaporul trece și cari se arată foarte puțin turburate de asemenea dihanie uriașă ce se mișcă în elementul lor. Cu cât se afundă mai tare la adâncime vasul, cu atâta durerea de urechi, din cauza apăsării aerului, merge crescând.

Mersul se cărmuesce cu busola, care e aședată sus în turnulețul vasului și observată de cărmaci prin ajutorul unei oglinzi. După felul fundului Argonautul are grijă de a-și potrivi și greutatea, așa că poate cântări mai mult sau mai puțin, după apa ce păstrează sau alungă afară cu pompele. Fundul mărilor fiind aproape drept, alergarea acestui fel de triciclu pe fund e foarte potrivit lucru. Argonautul are mai multe feluri de motorii, cu gazolină, cu electricitate etc. Dacă n'ar mai lucra motorul și n'ar putea da apă afară, e o bucată grea de oțel care ar putea fi desprinsă de la fund și Argonautul s'ar urca la față ca un balon scăpat din funii. Dar înainte de acest mijloc eroic sunt pompele ce pot fi purtate cu mâna, în locul celor purtate cu electricitate. Lake mărturisește că ideea acestui vapor submarin i-a venit etind romanul lui Jules Verne. *Două-deci de miș de leghe sub mari: Argonautul* e modelul lui *Nautilus*! Scopul vasului submarin e căutarea aurului din vasele innecate, nimicirea unor plavi primejdișe navigației, desco-

Argonautul afară din apă pentru reparații.

perirea minelor și torpilelor submarine și nimicirea lor, tăerea cablurilor submarine la vreme de resboiu, etc. Firesce că vasul are cu el scafandrieri, cari din Argonaut es în marea și lucrază, dar fără a fi supuși la așa de grozave primejdii ca și când s'ar cobori di'ntr'un vas care plutesce la față mării și decî fără a avea nevoe de tuburi așa de colossal de lungi pentru aer, etc. Camera din care es scafandrierii în marea e cu totul și cu totul de plăci de

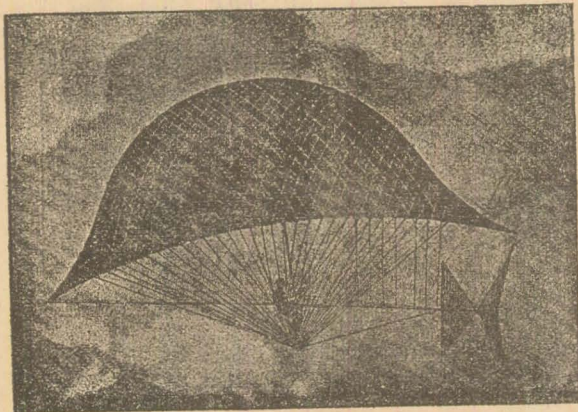
Holland afară din apă, la reparații.

oțel și mai întâiu grămădesce aer în ea până ce apăsarea e așa de mare în cât deschidând un capac la fundul vasului apă nu poate pătrunde. Prin acea deschidere ese scafandrierul. Cu ce ușurință n'ar putea Argonautul tăea cablurile submarine, nimici minele submarine sau pune torpile sub vasele de resboiu dușmane?!

II. *Holland* e alt vas submarin, care nu e menit a alerga pe fund, ci a pluti și a se mișca sub apă și a eși din vreme în vreme afară. *Holland* e un torpilor acufundător. Și el e mai în totul de oțel. Se mișcă pri'ntr'o helice aședată la partea di'ndăret. Are nisee cârme, una înainte și altele pe de lături. Și el se mișcă la față cu gazolină, sub apă cu electricitate. De cufundat se cufundă înghițind apă. Pote arunca atât torpile aeriene cât și subapatiche. Sub apă poate merge 70 de kilometri, fără a avea nevoie să se arete la față; are aer pentru 30 de ceasuri. În 8 secunde se cufundă la adâncime de 7 metri. Singura parte luminată e cea unde se află tubul aruncător de torpile, având 18 policari în diametru și tunul cu diametru de 8 policari.

Fie-care bombă cântăresce 110 kgr. și cuprinde 45 de kgr. de fulmicoton și poate fi aruncată la 1800 de metri depărtare. Un vas de acesta poate avea câte vre-o 12 bômbe! Pote arunca și torpile *Whitehead*.

Vase de felul lui *Holland* pot face cu neputință unei flote dușmane să între într'un port apêrat de ele și tot odată pot pătrunde în porturile cele mai păzite. Intrebuințarea lor o să revoluționeze tactica resboiului maritim.

Aerocyclul în sbor.

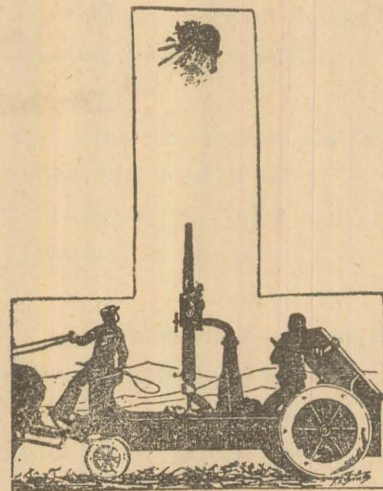
III. *Aerocyclul*. Carl E. Myers publică în „Scientific American” experienți cu mașini de sburat. E o mașină de sburat „Skycyclul”,

care e compus di'ntr'un balon în formă de țigară și din o bicicletă ale cărei pedale mișcă nisee aripi. Aceste mașini sboră perfect și

Scaunul și pedalele aerocyclului (skycyclului.)

un om se poate urca și sbura fără a cheltui mai multă putere de cât un biciclist, dar sunt mașini de acestea purtate și cu motor. De obicei mișcările le fac aceste mașini la înălțime de 2500 de metri. Cu acest skycyclu Myers a sburat peste cea mai mare parte a Americii de Nord.

O nouă mașină americană pentru a trage asupra aerocyclelor.

Americanii, având în vedere întrebuințarea în resboiu a skycyclurilor, au și inventat un tun special pentru a nimici asemenea mașini sburătoare.

Compiler.

Cântarea României.

III.

Un june din Rumânia* pleca la luptă în Turcia.

A sosit ziua dorită,
Să las plugul în grădină
Ce șeși măicuță măhmită,
Și tata de ce suspină?
Că mă duc la bătălie;
Ca să bat pre cel osman?
Punemi pâne de drum mie,
Unde e al meu suman,?

Să pornesc cât mai de grabă,
Țara a o desrobi,
Pentru că e multă trébă,
Jugul vechiu, de al sdrobi.

Și domnul nostru pornesce,
Cu ficioři la un rînd,
Cătră noi, așa grăesce,
Haidați toți hora jucând.

Luați armele la mână,
Dar le prindeți cu vîrtute,

Aşa foc gróznic se mână,
Spre osmanele redute,

Se pice plóie de pară,
Şi obuze rotilând,
Se salvaţi scumpăva ţară,
In resbel toţi triumfând.

Dacă aud aşa curinte,
Dela domnul nost spunând,
Atunci eu merg înmăinte
La luptă, hora jucând.

Că spunea moşul odată,
Ce frumos e a lupta,
Şi ce faptă meritată,
Este ţara a salva...

Îmi spunea la plug odată,
Cum osmanii de demult,
Venind ţara, se străbata,
Mihaiu bravul ia bătut.

Şi alţi domni din ţara noastră
Cum bătură pre păgâni,
Şi pre şesuri şi pre cóstă,
Cu ficiorii de români.

Apoi eu acum odată,
Cum voiu ara pre otar!
Se numi ved ţara salvată
De osmani şi de tatar.

Adio la toţi acuma
Că me duc puşcă se-mi iau
Cu mine se umple suma,
Me duc în osmani se dau.

IV.

Ostaşii rumâni la dunăre!

Venim dunăre la tine,
Toţi ficiori de prin ţară,
Lăsând plugul, sapa, cósa,
Şi copii şi neveste,
Se îţi spunem cu grăbire,
Că a sosit timpul iară,
Să ne treci pre atale spate,
Cum se spune din poveste.

Că odată în o vreme,
Când erau tineri bătrânii
Şi când luptau moşii noştri
Cari acum putredesc,
Înundau atunci osmanii,
Le duceau cu ei stăpânii,

Aducând col dela pórtă,
Fermanul cel sultănesc.

Şi a noastră bună ţară,
Pentru starea de domnie,
Le servea de monopol.
La străinii, cei cu bani
Pentru că se da pre arândă,
Ţara cu a ei moşie,
La străinii, ce o sugeu,
Blăstămaţii şarlatani.

Poporul în suferinţă,
El dăcea cu ne răbdare,
Până când ne mai leşi dómne?
In aşa mare tortură,
Când vei trimite se vie?
Ómenii noştri, cei care.
Se salveze a noastră ţară,
De vitregul jug şi ură.

Ér când se pliniră timpul,
Pentru chin, şi torturare,
Au sosit ómenii noştri,
Cei trămisi de dumnedeu,
Stefan, Mircea, Mihaiu carei,
Făcură sfatul cel mare,
Ca se treacă cu românii,
Dunăre! pre malul tēu.

Şi noi trecem la Rahova
La Nicopol şi Vidin,
Se cercăm din acea vreme,
Când anoşti bătrâni eroi,
Cum jucau în ele hora,
Închinând frumos cu vin,
Pentru proşş perarea ţării,
Cei de unde suntem noi.

Se spună acelea otară,
Cum luptau anoşti bătrâni?
Şi cum bravele lor arme,
Erau de în fricoşate?
Cum despreţueu viaţa?
Cum se făcură stăpâni?
Pre cetăţile osmane,
Ce ne sunt în vecinate.

Se cercăm şi noi norocul,
Dacă le suntem nepoţi,
Se vedem a noastre braţe,
Cum armele vor purta?
Pentru acea noi acuma,
Am venit la tine toţi,
Ca se trecem ađi din colo.
Dunăre! de apa ta.

De ar fi apa ta de foc,
Vom da not, prin al tău val,
De ne ar arde a ta undă,
Tot nu ne-ai putea oprî,

Ca se nu trecem din colo,
În acesta interval,
Se luptăm, cu cei osmani,
Spre a nu ne mai prizoni,

Aron Boca Velchereanul.

Flórea satului.

— Novelă. —

Tómna sosi și frunzèle arborilor începeau a îngălbini. Viața dela țără devenia mai neplăcută și mai monotónă, căci tot ce era mai frumos și mai atrăgător în natură pe încetul dispărea. Câmpurile erau pustii, prin aer nu se mai audea ciripitul dulce al rândunelelor, ci numai ici-cólea se vedea câte o cétă de cióră, cari umblau ca se-și caute vre-un lăcaș scutit pentru iarnă.

Cornescii, un sat cu o poziție foarte romantică, părea acum o simplă cușcă pustie, unde nu se mai audea nici un sgomot și nu se observa nici un semn de viață. Stradele erau góle și întreg satul părea a fi părăsit de locuitori. Abia Dumineca mai reînviau Cornescii din amortele lor obicinuite, când ómenii se adunau la sfat în mijlocul satului la „fântána bisericeii.”

Era aprópe de culesul viilor. Sórele apusese și umbrele nopții se coborau asupra Corneșcilor. Nime nu se mai zăria prin sat și nici un sgomot nu se mai audea.

La puntea de preste vale, lângă casa lui moș Tóder se vedea dóuë figurí stând ca nișce umbre una lângă alta și șoptindu-și tainele lor ascunse, ce păreau că nu mai aveau capét. Óre cine putea să stee pe vremea nopții de povestí pe uliță? Ce taine ascunse puteau fi acelea, ce dóuë persóne și-le șopteau acum în timpul nopții? Era George și Zamfira, fiica lui Iuon bogatul. Ei nu și mai puteau găta povestile, căci séra acésta era o séra fatală și îngrozitoare pentru amândoi.

Și cum să își pótă ei sférși tainele așa de iute, când George máne ave să plece la cătánie? Cum să se pótă ei despărți așa ușor, când acesta era póte ultimul cias de fericire petrecut împreună? Dar... ce era să facă, așa voise sórtea.

Ce o să fac eu fără tine, díse plângénd Zamfira, tu vei merge departe, departe în răsboiu și vai... eu voi muri fără tine“...

Astfel vorbiră ei multe și nu se mai puteau despărți, deși vremea era înaintată și era aprópe de međul nopții. Multe lacrămi mai vėrsară ei în nóptea acea, până ce în urmă se aude cãntecul cocoșului. Acum trebuiau să se ducă și ei acasă, căci se zăria de díuă și le era frică să nu-i vadă cineva pe timpul acesta la olaltă pe uliță. Incă un sărut și plėcară amėndoi, fără a pute díce vre-un cuvėnt, în speranța că la plecarea lui George se vor întėlni éráși, póte pentru ultima órá.

Zamfira se duse acasă și pre încetul se furișă în odaia, în care dormea ea și se puse'n pat. Fruntea ei părea o vatră de foc, ér' ochii ei un adevėrat isvor de lacrămi. Inzădar voi să dormă, căci de loc nu putu; tot la George se cugeta. Il vedea cum se lupta în răsboiu și cum glóntele inimice îi sfășiau carnea.

Diminetă, vėdând'o mamă-sa așa de schimbată și palidă la față o întrebă: „Ce-ți e draga mea Zamfiră, de esei așa palidă la față, dór' nu ești morbósă? „Nu mamă, nu mi-e nimic, am avut numai astă nópte un vis foarte ciudat și acum mă simt eu totul slabă și zdrobită, și scoténd un suspin adănc dinpeptu-i, eși afară.

În Cornescii era o mișcare mare; tot satul se adunase la „fântána bisericeii.” Cățiva slăcâi cu pėlăria ntr'o ureche stăteau supėrați în mijlocul mulțimei; erau recruți. Pe față lor se vedea

o superare adăncă. Mamele desperate își sărutau copii, pe car póte nici odată nu aveau să-i mai vadă.

George stătea de o parte și era póte mai supėrat ca toți ceialalți, căci el, afară de Zamfira nu avea pe nime cine să'l mângăie și cui să se jăluiască în timp de necasuri și superări. Zamfira-i era totul, sufletul și mângăierea lui.

Când Zamfira vėdu pe George stând de-o parte așa supėrat merse la el și luându-l de mână-i díse plângénd: „Dacă Dumneđeu nu voiesce că noi să fim la olaltă, atunci fie voia lui, dar să scii George dragă că chiar și dacă ar fi să ne mai revedem vre-odată, noi nu vom mai putea fi fericiți, căci eu presimțesc că nu mai am să trăesc mult fără tine: inse me voi ruga lui Dumneđeu ca să îți ajute și să te poți reintórce sėnătos acasă.” Cuvintele acestea pătrunseră adėnc în inima lui George și începu și el să plângă.

Nu mult putu George se mai stee cu iubita sa Zamfira, căci minutul plecării sosi și el trebuia se plece.

Îi mai strinse incă-odată mâna cătră pept și se departă cu mulțimea, care era însoțită de ceterașii satului.

Zamfira ca nebună se luă după mulțime până la capėtul satului, unde mai stringénd odată la pept pe iubitul ei George și dicėndu-i un „Dumneđeu îți ajute“ se întorse spre casă.

* * *

Erau deja opt sėptėmăni dela plecarea lui George. Zamfira intr'una se ruga lui Dumneđeu ca să-i ajute și să se pótă reintórce sėnătos acasă. Intr'o dí vine un jurat la casa lui badea Iuon cu o epistolă în mână. Epistola era dela George și era adresată Zamfirei. Zamfira, îndată ce vėdu pe jurat întrând în curte, fugi la el și-i lua epistola din mână. O desfăcu și ceti:

Draga mea Zamfiră!

Eu până la facera epistolei acesteia mă aflu sėnătos, care sėnătatate și tie îți-o poltesc să îți-o dăruiască bunul și puternicul Dumneđeu. Îți fac cunoscut că me aflu la compania a 16-a și am un căpitan foarte bun. Până acuma mi-a fost cam greu cu ezițirul, dar cel de sus mi-a ajutat și am scăpat și de aceste opt sėptėmăni, cari mi-au fost mai grele. Nu fi supėrată și scriem și tu ceva. Te sărut de miș de orí altėu

George.

Zamfira o ceti; ochii ei erau înundați de lacrămi. Suspina odată și ascunse epistola în sín.

* * *

Trecu un an și jumėtate de când George părăsise Cornescii. Zamfira părea din dí ce merge tot mai slabă și mai palidă la față. Nu mai era rumenă și frmósă ca mai înainte ci față ei părea a fi locul de adunare a tuturor suferințelor din lume.

La hori nu mergea; cu feciori de vorbă nu stătea, căci și tótă lumea îi părea înșelătoare și tóte speranțele îi păreau a fi nimicite.

Nu mai avea poftă de mâncare și se vestezia vedând cu ochii. Părinții ei erau foarte îngrijați, vedând că Zamfira, care mai nainte era rumenă și frumoasă ca o florie, deodată să ajungă în o stare atât de amărită.

O întrebau mereu ce durere simte, dar ea nu răspundea nimic, căci un răspuns i-ar fi cauzat câte dureri și mai mari decât cum avea. Fiecare zi îi părea un șir de chinuri care toate tăiau adânc în inima ei. Într-o zi primesce dela George o epistolă în care-i scrie:

Scumpă Zamfiră!

Preste o săptămână plecăm la războiu. Rămâi cu Dumnezeu
râgâte și pentru mine. al tău

George.

Acăsta epistolă puse pe Zamfira pe gânduri. În totă ziua mergea la notariul satului, ca să afle ceva sciri despre războiu, însă nicăieri nu găsea mângăiere.

Morbul Zamfiriei se îngreună tot mai tare. La început avu; nisce friguri, înse mai târziu cădu la pat. Câte babe și vrăjitoare erau în Cornesei toate îi făceau lecuri și îi descântau, unele de deochiu, altele de potcă, er' altele de spăriat s. a., toate înse erau zădarnice.

Badea Iuon, vedând starea fetei sale trimise după doftor; acesta înse constată că Zamfira are un morb greu și mângăie pe părinți cu acea că și va da totă silința să o scape. Înse starea Zamfiriei mergea tot mai spre rău, așa încât nici lecurile nu le putea duce la gură cu mâna ei proprie ci biata mamăsa veghia ziua și noaptea lângă patul ei. La oră-ce zgomot din casă tresăria. În somn adeseori pronunța cuvântul George, care totdeauna era urmat de un suspin adânc.

Tot satul era plin cu povestiri despre Zamfira. Babele scorniau fel și fel de minciuni, ba că ea ar fi luat otravă, auzând că George e în război, ba că ar fi deochiat-o Nițu lui Tóder și multe de felul ăsta.

Întreg satul înse simțe o supărare adâncă vedând că cea mai frumoasă fată din Cornesei e pe patul de mörte.

* * *

Era Duminecă. Fruntașii satului erau adunați ca de obicei la „fântâna bisericeii” și discutau deosebite lucruri.

Moș Tóder spunea că se arată semne că anul venitor o să fie mai bogat ca cel trecut, badea Mitru spunea că mâne are să plóie și astfel vorbeau ei una și alta.

Deodată privirea tuturor se îndreptă către capetul satului. Un bărbat bine făcut, îmbrăcat în haine militare se vedea înaintând repede spre mijlocul satului. Toți se întrebară cine se fie cătana acea, până-ce în urmă moș Tóder dișe: „Dar nu'l cunoșceți? dör' e Georgea lui Spic, drăguțul Zamfiriei și vine acuma dela războiu” La vorbele acestea toți amețiră și și țintiră ochii spre George. George înse înaintă atât de repede, încât trecu pe lângă mulțime fără să o observe și dea dreptul ținu spre casa lui Iuon bogatul. Aici erau adunate mai multe femei și fete, cari toate cu lacrimi în ochi stăteau lângă patul Zamfiriei.

George întră în casă. Când vedu pe Zamfira în pat atât de slabă și schimbată, deodată se repeși ca nebun către pat și se aruncă în genunchi strigând: „Zamfiră! draga mea Zamfiră! nu mă cunoști? Eu sum George! vorbește cu mine.” ? Zamfira, cărei îi se apropia momentul din urmă a vieții, deschise ochii și vedând pe George lângă patul ei, mai scóse un suspin adânc din pept și di-când cuvântul George... închisă ochii pentru vecie.

* * *

E o zi frumoasă; clopotele sună a jele și tot satul jălesce. Bărbați, femei și copii stau cu lacrimi în ochi. Dacă întrebi pe cineva pentru ce trag clopotele... îți răspunde trist: A murit Zamfira, flórea satului.

„Hermes“

Cântec

*Ce e mai dulce, ca românește
Românul falnic, când ne vorbesce:
Limbă sonoră, limbă curată,
D'in cer furată: — în lumea mare
Părechie n'are!?*

*Ce e mai clasic, de cât româncea
Cu ochii negrii, cum e Savinc'a:
Ascunși ca focuri sub negre géne,
Negre sprâcene; — în lumea mare
Părechie n'are!?*

*Dar' mai poetic, ca și altăta,
Ca Brăul, mândru și cu cătrința:
De este Dómnne, frumșeță încă
Ca de Româncă, — și-n lumea mare
Părechie are!?*

*Ce e mai sântă ca și-o cântare
Doiniță doinic de-o fată mare
Sub pomul verde din grădinuță:
S'ascultă Măicuță — în lumea mare
Părechie n'are!?*

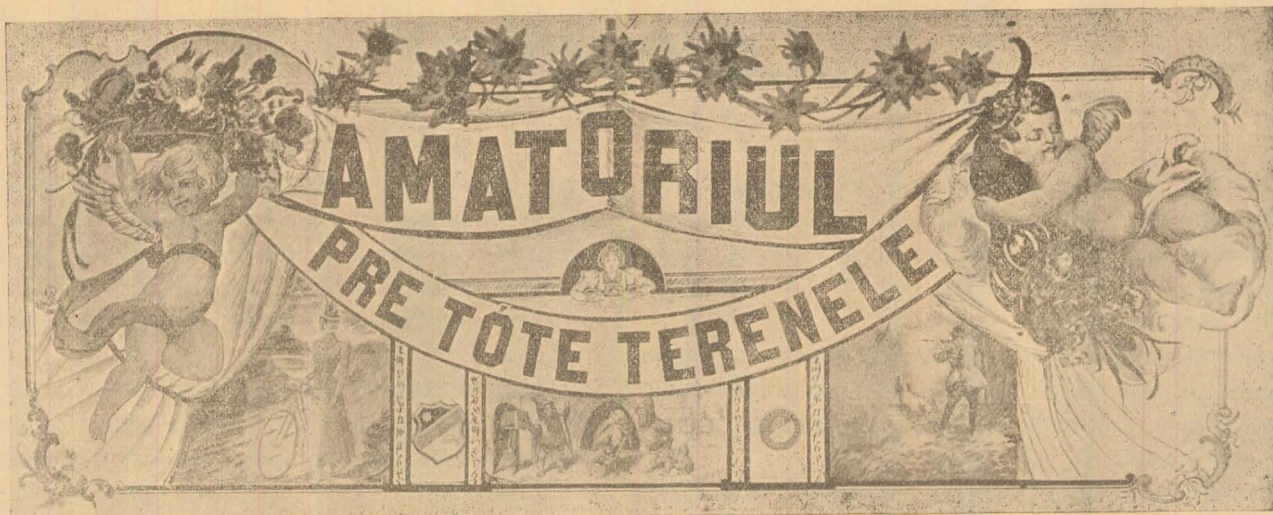
*Mai trilic erăși, mai răpitor
Ca vers de fluer de la păstor
Colo-n poiană 'n amurg de séră,
De primăvară; — în lumea mare
Părechie are!?*

*Și-apoi mai dragă, mai admirată,
Ca Hora noastră și legănată?
— Unde Românul bate piciorul,
Recresce dorul, — și-n lumea mare,
Părechie n'are!?*

*Și-apoi, în nópte, vis mai frumos?
— Când tipul dornic și amoros,
Beat de iubire, dulce-l viseși
Și-n brățișieși; — în lumea mare
Părechie n'are!?*

*Er' „Eun“ mai mare, dor' stă în carte
Ca și aceea când ai tu parte,
De ce în lume iubesci cu foc
Și ai noroc? — În lumea mare
Părechie n'are!?*

S. P. Simon.

Hectografie.

Nu odată ajungem în poziția că avem lipsă de mai multe scrisori, prețuri curente, desemne, avisuri, invitații, comande etc. etc. cari având același text avem a le espeda la mai multe adrese. În un număr mai restrins aceasta o putem face pe calea „hectografării.” Hectografarea merge foarte ușor și atât hectograful cât chiar și tînta le putem compune noi în modul cel mai ușor.

Făcăm o șcutulă de lemn cu ceva mai mare ca *formatul* în care voim a avea copiile și în aceea turnăm apoi „materia” hectografică topită — după ce s'a recit aceea va lua forma unei *aitură*. Scriem acum cu negreală *hectografică* (de colóre neagră, violetă, verde sau roșie, textul pe care voim a-l copia, lăsăm să se usuce, apoi, 'l punem cu *partea scrisă* pe hectograf adevca pe materia sleită în șcutulă) și o lăsăm 10 minute se steie; netezinduo cu mâna ca se nu facă nicăriti nici o creață ci să se lipească neted pe materia respectivă, după 10 minute luăm aceasta hârtie și în locul ei punem o hârtie albă, netezinduo 2—3 minute o luăm și pre aceasta și avem *prima* copie; astfel continuând putem trage 40—50 copii bine legibile. curate și în colóre a carea a fost scris originalul.

Vedem dar că totă procedura e foarte ușoră, comódă și de tot simplă.

Materia hectografică o pregătim în modul următor: în 435 gr. apă curată punem 125 gr. cleiu bun și fin, și-l lăsăm acolo până se va inmuia bine. După aceea luăm acest vas și-l punem în o ôlă cu apă clocotindă, dar așa, în cât apa din ôlă se nu între în acest vas: acolo îl lăsăm până cleiul s'a topit total și a devenit fluid.

Luăm apoi, în o cesă 435 gr. glicerîn și mestecăm în acesta bine .92 gr. Bleiveiss, și glicerînul astfel pregătit 'l turnăm încetinel și mestecând continuu în vasul cu cleiul.

După ce l'am mai lăsat o leacă în ôlă cu apă clocotindă materia o turnăm în șcutula mai amintită mai sus (adeacă în formă) și hectograful e gata.

Trebuie se fac atenții pre on. cetitor că materia cât timp e la foc trebuie mereu mestecată ca nu cumva să se ardă, ceea ce foarte ușor se pôte întâmpla. Mulți recomandă la fabricarea materiei hectografice gelatin. Aceasta este foarte scumpă și cu totul superfluă, căci cleiul comun de calitate mai fină este foarte de ajuns spre acest scop.

Ca specialitate a hectografului sunt a se considera „foile hectografice” despre cari, vom vorbi în unul din numerii proximi.

Negreală hectografică

Cu carea trebuie se scriem originalul se pregătește în modul următor:

a) în colóre neagră

10 părți	Methylviolet
20 „	Nigrosin
30 „	glicerîn
5 „	gummi arabicum
60 „	alcohol;

b) în colóre vânătă:

10 părți vânăt Resorcîn se topesc mestecând mereu în soluțiunea pregătită din:

1 parte	acid acetic subțiet,
90 părți	apă destilată sau apă de plóie,
4 părți	glicerîn
10 părți	spirt de vin de 90 %;

c) în colóre verde:

15 părți	verde anilin (solubil în apă)
10 părți	glicerîn
50 părți	apă
10 părți	alcohol 90 %.

Aceste sunt rețetele cele mai bune și colorile mai alese usitate.

DE ALE POPORULUI.

„La cocoș.”

— Legendă —

Să spună că pre vremea urieșilor, aici în apropiere ar fi locuit un împărat, care ar fi avut mai multe curți domnești cari de cari mai scumpe și mai bogate. Una din acele curți, se crede că ar fi fost edificată pe vârful cel de deal numit „La cocoș,” ce se află în otarul în cetății Bistrița.

Imperatul urieșilor având aici o pălută cu pereții de glajă frumoasă ca cristalul și coperită cu porțelan strălucitor ca razele sórelui, îi plăcea să șadă mai mult aici; căci era mai curat și apa mai bună ca în alte locuri.

Odată împăratului venindu-i vremea de însurat s'a dus la pețit multă lume împărăție, dar ca se-și afle după gustu lui nici vorbă. Intorcându-se necăjit ș'a luat săgeata dea umăr și haid în codru la vânat. Sa dus, cât so dus, dar pare că era făcătura, că nu da D-dău se afle nici baremi o cióră decum alte sălbătăci. Mai merse, cât mersă și în urmă obosindu-se, sa pus la umbra unui copac, și obosit cum era, a adormit ca mort. Când durmea mai bine și visa mai frumos; iată că se trezesc la cântecul plăcut ca de inger, ce l'aușea, și care i-i se părea a nu fi tare departe. Iute și luă straița în spate și săgeata dea umăr, și cu pașigrăbiți luă calea spre locul de unde venea cântecul. Scoborind pe un loc țepiș, spre mirarea lui vede lângă o fântăniță mică, cu pereți de muschiu verde ca edera, o copilă frumoasă ca un ingeraș, scoborit din ceriu. Să uită mult la ea, cum clădea fântănița, și cum cântă, de întreg codrul resuna de glasul ei dulce și plăcut. Nu stete mult în cumpene, făr' îndrăsnit cum era, a alergat la copilă și dându-i un „bună — diua” — s'a rogat ca se'l lese și pre el se-i ajute la clădirea fântăniței. Copila tinerică ca o di de primăvară și bună de inimă cum era, îl lăsă bucuros, și așa amândoi puindu-se pe lucru, îndată isprăviră clădirea fântăniței. Dar cu cât se gătă mai iute, cu atât le păru mai rău; căci le era greutate că trebuie să se despărtească. Nu vorbiseră nimic, făr' numai cu dragoste se uita unul la altul și li-se părea că atât de mult au vorbit. Erau obosiți în priviri și inimile pare-că le erau însătate de o dragoste înfocată. În urmă fetișora se scólă și cu glasul ei de feciőră, privindu-l încă odată cu tótă setea ochilor ei nestemparați, dișe: „Voinice spune-mi cine ești, și unde locuiești; căci eu înainte de a te cunósce atât de des te-am visat, încât de amoruți fără păreche, póte că maș fi prăpădit. Ți spun că te iubesc cu dragostea ce o póte avea o fată la vręsta mea. Dar iată sórele apune și eu trebuie să mă întorc de unde am venit. De vrei mâne se ne întâlnim vino iar'. Remăi cu bine.” Cât ce sfęși se făcu nevedută. Imperatul remase uimit, și nu-i prea venea se creadă de căie ce veduse, i-se părea că a visat. Obosit de alergat în urmă s'a întors

acasă. Se culcă, dar de durmit nici vorbă. Mereu se cugeta numai la frumoșica cu care se întâlne-se ieri. Era așa de obosit de drum de l' doreau tóte membrele, și totu-și cugetând la frumsetele și glasul ei atât de fermecător, nu putea se adormă. Ar fi dat o comóră întregă, numai ca se póta închide ochil și numai o clipită.

Sórele răsărise. Era sus de o sulita și „el” tot nu s'a sculat, mereu gândea la „ea.” În urmă se scólă. Iși luă straița cu merinde și săgeata, și cu capul îngreunat de gânduri și ne odihnă, se îndreptă spre codrul cu frunza deasă și cu mândruța aleasă. Când era sórele drept la amiađi, sosesc obosit la fântăna cu pereți de muschiu verde ca edera, și cum era obosit se plecă ca se-și stimpere setea; dar cu cât se plecă mai tare, cu atâta scădea și apa mai tare. În urmă a scăđut de tot, fără ca el se-și fi udată baremi odată buzele.

Imperatul se gândise, că trebuie că acesta fântăna e fermecată — dar ce putea el se facă; căci ca om pământean ce era nu se putea lupta în contra farmecelor. Înșetat cum era, căđu obosit la pământ unde a și, adormit cu capul la umbra unei tufe de alun. Nu peste multă vreme, aude iar' un glas femeesc, dar acesta i se părea cu mult mai fermecător, ca cel de ieri — și era atât de jalnic, încât chiar și fără voia lui, și prin somn încă începu a plânge. În urmă se tređi, și spre mirarea sa, se vedu înaintea feței dorite, care cu perul despletit, sta în genunchi și plângea vęrsând lacrimi calde ca para focului, și dișe: Voinice pământean, de vrei ca se mă iei de soție, *făți cruce*, vino și me du în casele tale; căci de nu eu nici până mâne nu trăsesc, fiind-că tu ađi ai făcut un păcat, vręnd se beai apă din fântăna, care nu a fost alta decât viața mea. Tu ai vrut se-mi iai sănătatea, frumșeta și viața. Fântăna o ai spurcat, și așa eu mi-am pierdut viața.

Imperatul cu pofta lui deavolească vruse o iae în brațe, dar fata măriósă și necăjită cum era, îi dișe: „afurisit se fie locul unde locuiești, numai arbori și pomi se crească, iar casele tale, prefacă-se în prav și cenușe, și tu se te prefaci în un cocoș — care diua se stai ascuns de lumina sórelui, ér' nóptea nevedut de nime se te sui pe ruinele caselor tale, și se strigi nópti întregi „cucurigu;” căci e păcat că trupul tđu păcătós se între în pământul ce la făcut D-dău.

Fata apoi s'a aruncat în fântăna, care îndată s'a și astupat și întelenit, ér' imperatul s'o prefăcut în cocoș, stând diua ascuns prin codrii ér' nóptea odată în an cântă și acum pe locul unde iau fost curțile — ér' locul acesta se numesce și acum: La cocoș.”

Theodor A. Bogdan.

Ilișcuța și Neónea.

— Baladă populară —

În câmpia cea bogată
La fântăna cea sărată.
Ilișcuța mândră fată
Stă și plânge superată,
După Neóne om voinic
Ca și grăul cel cu spic,

Că de tineră-o luat,
De ténără o lăsat,
În codrii s'o adencat.

Ilișcuța că-mi grăia:
„Orî-ce fată, orî-ce ficior

Lese dragostea 'n pârjol,
 Că dragostea timpurie
 Te duce la sărăcie,
 La amar și la năcas
 După cum și io l'am tras.
 Copiliță cu bertiță
 Mânăți dragostea 'n temniță,
 Că dragostea la teciore
 N'o duce la bună cale,
 Fóie lată mētrăgună
 N'o duce la cale bună,
 Că iubitu-m'am iubit
 Pân' de dracu-am nimerit,
 Că iubitu-m'am mereu
 Pân' am dat de dracu-âl rău,
 Că s'o dus badița, dus,
 Pe dealu Filpișului
 In mijlocu codrului,
 Ce-a întelni tot se robească,
 Ce-a găsi tot se sdrobească.

— „Taci tu lele nu mai plânge
 Că io's frate cu Neónea,
 De nevastă te-oiu lua,
 Că frate-meu dusu-so
 In țara cu liabții ¹⁾
 Se nu m'ai pótă veni,
 In țara cu iedera
 Se nu m'ai pótă 'nturna,
 In țara cu sórele
 Li so rupt picióarele,
 Că i le-o rupt dómnele,
 Că le-o călcat casele
 Și le-o furat fetele.“

— „Dacă tu esci frate-séu
 Dute și tu 'n drumu tēu
 Că și tu esci un cialău, ²⁾
 Că vrei se me 'nceluesci
 Și-apoi se mē părăsesci,
 Meri pe alta de pețese
 Și pe alta 'nceluesce.“

— „Lele inimă de fragă,
 N'am nici un gând blăstămat,
 Nici nu gândesc la 'nșelat,
 Și n'am gând afurisit
 Nici voie de 'nceluit,
 Făr' am voie de iubit
 Și am gânduri de pețit.“

— „Mēi băete dragul meu,
 Dacă ai gând de 'nsurat
 Și-io-am gând de măritat,
 Și de vrei se ne iubim,
 Vino cóle pe 'nserate
 Când nu-i nici diuă, nici nópte,
 Se vorbim se povestim
 Și-apoi se ne dragostim.
 C'auđit'am auđit,
 Că Neónea-i domn vestit,
 Dară reu m'am supērat
 C'auđii că s'o 'nsurat
 Și pe mine m'o lăsat.“

— „Mândră nu te supēra
 Că dór eu is acela,
 Nimic nu-i adevērat
 Că dór io l'am fost bărbat.“

Theodor A. Bogdan.

Poesii populare.

— culese de Ioana Blaga din Șoimuș. —

Bădița de peste deal
 Ar veni și nare cal,
 Vino bade și pe jos
 Că la cal trebe rogoz,
 De ți drumul grunzuros
 Și nu poți veni pe jos
 Dacă a ninge drum s'a face
 Și-i veni bădița 'ncóce.

Tot asa đic ómenii
 Că eu stric casa badi,

Eu pe casă nu mē suiu
 Nu ieu draniță nici cuiu,
 Casa badi stă pe loc
 Nici un cuiu din ea nu scot.

Haida hai dorule hai
 La multe rele mē dai
 Da eu câte sciu de tine
 Și nu te spui cătră nime.

¹⁾ O pasere

¹⁾ Înșelătóre

Cimilituri.

— de Teodor A. Bogdan, învățător în Bistriță. —

- Am ceva umflat
 La alun legat
 Cu brósee 'ncărcat.
(Butea cu Curechiu.)
- Fer lat
 Pe deal cald.
(Briciul pe barbă.)
- Sum o casă închisă
 De mi descuia
 Multe îi vedea.
(Cartea.)
- Lung și subțirel
 Și toți fug de el.
(Serpele.)
- Casa unu-i voinic
 Stă în loc de spic.
(Macu.)
- Am un copil
 Rece ca ghița
 Și lung ca ața,
 De l'oiu atinge
 Indat'a plânge.
(Lanțul.)
- Este-o puică pestrîță
 La diac pe polița.
(Cartea.)
- Nare numai o codița
 De ea 'l duc la fântăniță.
(Ulciorul.)
- Primăvara m'o țipat
 Vara m'o încunjurat
 Tómnă-acasă m'o cărat.
(Cucuruzul, măcașul.)
- Strimbă și dințată
 Pe câmp aruncată,
 Pe unde soșesce
 Tot sdrebesce...
(Secera.)
- În pădure m'am născut
 Într'un picior am crescut,
 Cineva de m'o luat
 Indată lapte-am lăcrănat.
(Buretele.)
- Am o găscă sugrumată
 Și la gură astupată.
(Glașa.)
- Am prieten la noi în sat
 În spate cam buricat.
(Fedelașul.)
- Eu am două cofișore
 Diua pline, nóptea góle.
(Ciobotele.)
- Am un frate mititel
 Pe unde mere de-a casă
 Urmă 'și lasă.
(Acu.)
- Se suie în pod fără scară
 Când vrea iară ieșă-afară.
(Fumul.)
- Apără-me de găini
 Că nu am frică de câni.
(Rîma.)
- Am o copilă uscată
 De-o atingi îți plânge 'ndată.
(Cetera.)
- Am cuptor în casă
 Plin numa cu óse.
(Gura și dinții.)
- Stă ea o bute umflată
 De'l scuturi sună îndată.
(Ulciorul.)
- Puiculiță pestrîță
 Duce vestea în Bistriță.
(Epistola.)
- Când încep se 'l hățuesc
 Tótă comuna trețesc.
(Clopotul.)
- Am un domnișor
 Cresce 'ntr'un picior.
[Curechiul.]
- În pădure m'am născut
 În pădure am crescut,
 Dar' acasă m'o adus
 În fruntea cășii m'o pus.
[Masa.]
- Am o iapă frumoșea
 De-i iau șaua, ved în ea.
[Lada.]
- Cine trece preste mare
 Și de mine frică n'are.
[Vântu.]
- Am o ólă bulbucată
 Nicăiri nedestupată
 În ea lapte închegat
 Și eu zăr bun de mâncat.
(Oul.)
- Câmpu-i mare, florî destule
 Cin' le grigesce, le sci pe nume.
[Scrisórea.]
- Am un căne larg la gură
 Când îl hărăi, satu sună.
[Clopotul.]
- Am un frate
 Cu pușca 'n spate.
(Ariciul.)
- Cât de-aici până la vie
 Tot funduri de pălărie.
(Moșinócle.)
- Am un ritichel
 Cu schintei pe el,
 Dîmineața
 Nu le veđi fața,
 Când e cătră sară
 Se arată iară.
(Ceriul și stelele.)
- Am un buclănel
 Cât vin întră 'n el?
(Nici o țir, de nu-i turna.)

Lângă crucea lui Christos . . .

In cruce salus!

Lângă crucea lui Christos am stat și-am suspinat
Cu sufletul doios,
Cu ochii plini de lacrimi, cu sinul palpitat. —
Și-am sărutat pământul din jur de lângă Cruce:
Golgotha, ce ne chiamă așa de drag și dulce
Se admirăm Deimea, pre Domnul îndurat,
Esemplul de răbdare, exemplul ce străluce,
Pre cruce înălțat!

Și-am sărutat pământul din jur de cruce, — eu,
Pre care loc Cuvintul
Se înalță ca și Himnul, ce trece 'n Empireu.
Christose! Tip de urmare și tip de suferință:
O lume — ești Christose, model de paciință.
Caracter de martir, profet și Dumneșeu,
Martir, pentr'o idee și jertfă de sciință,
Caracter — graiul tău! — — —

O! Sôrte ce ești cruce la genul omenesc
Abia te poți duce,
Ființa impotentă sub sôrele ceresc:
Depart e Golgotha și calea e spinosă,
Se 'mbrăncă, cade-n cale ființa păcătôsă,
Remâne crucea 'n latură și toți vai, o feresc; —
E greu de dus pe umeri, sunt debile celi ôse
In trupul omenesc.

Un tată cu greu easă, serman și năcăjit,
De chinuri fața-i arsă,
Ce cruce mai suportă pe umêru-i trudit!
Sermanu abia 'și duce povóra-i destinată;
De câte ori nu cade, și 'n vóce duiosată
El strigă, dór vede, un suflet mult dorit,
Pre Simon Chireneul, sê-i ducă crucea 'ndată
Căci el e obosit!

Dar vai — e grea povóra și ori unde privești
Din dor și până séra,
Remâni singur cu crucea, pre nime nu zăresci!
Remâni mai mort de trudă și-ți curg sudori pre față:
Tot sui la delul mare și-ți tragî a ta viață
Cu gândul, că acușă la culme se sosesci,
Și-acuși îți depunî crucea, ce-o țin a tale brațe,
Și poți se te odihnesci!

Ce rol jôcă viața și scopul ei sub cer
Căci ea este dulcêta,
In lume pân trăsese acest om efemer! . . .
Dar cât de scump mai este sublimul ideal
Și câtă luptă, jertfă, supliciu și chin mortal
N'a adus acêsta?! . . . Vai mii de ômenî pier,
Și cad sacrificiū sute, cu sufletul loial:
Luptând pentru adevêr!

Și mii de ômenî luptă 'n estas și cu avînt
De dîle nu se uită,
Ei mor pentr'o idee, ei mor pentr'un cuvînt.
Ca tine, ei, Christose, se restignese pre cruce.
Prin vécurî a lor nume rêsare și străluce;
Ca și-o lumină nouă, ce éșă din mormênt,
Ca și un rađ de sôre, prin neguri ce conduce,
Se vêd ei strălucind . . .

O! Bravi ai gîntei mele, Români adevêrați,
Luceferi și dulci stele,
Ce locuiți pământul din Istru și Carpați;
Primiți o salutare, ah! suflete mărețe,
Voi, ce ați suit Golgotha cu lacrimi pe față,
Voi, ce ați primit Martirul de cruce, pentru frați
Și 'n lupte de esistință — in fapte și povete,
Ați fost mereu Bărbați!

Căci: „Iartă-le, Părinte!“ Așa ai exclamat
Christose bun și sfinte,
Și te-ai rogat la Tatăl, Isuse, te-ai rogat;
Isuse, pentru aceia, ce-ți pusê crucea 'n spate,
Fiind că ai vrut lumină, amor și libertate,
Fiind că ai vrut se móră selavajul resfătat,
Și ai predicat iubirea de soră și de frate
La omu 'ntunecat!?

Fiind că ai vrut lumină — o! sânt Mântuitor,
Spre ômenî ca se vină,
Êr omul se pășescă cu paș triumfator,
La sânta-i destinația și nóptea grea se-i piéră
Dorita auroră cu farmec se-i rêsară! . . .
Acestea 'ți impuse se sui cu mult amor — —
Și calea crucii tale se-ți pară mai ușoră,
Spre locul de onor.

Ca ori ce națiune, ori nêmurî dacă vrei,
Cu sacră ambițiune:
Așa, o! românime, te vêd cu ochii mei
Suind mereu Golgotha, ducându-ți crucea sântă,
Suind mereu cu zolă s'ajungî la scop și țintă . . .
Se păși, numa 'nainte, se n'asceptî Cirenei,
In calea-ți onerosă, ca sarcina portândă
S'o iê, s'o ducă ei!!

Ferice e bărbatul, ce 'și duce crucea sa,
E 'n tocmăi ca și bradul,
Ce stă pururea verde, ori unde s'ar alla;
Prin viscole, fortune, el trece și pășese
Ca sôrele prin neguri, ca fulcrul ce lucesce! . . .
Ferice de poporul ce sci a 'naiuta
Cu crucea sa pre umeri . . . viața sa tot cresce
Și mórtea îl va uita! . . .

Lângă crucea lui Christos, am stat și-am suspinat
Cu sufletul doios,
Cu ochii plini de lacrimi, cu sinul palpitat;
Și-am sărutat pământul din jur de lângă cruce:
Golgotha ce ne chiamă și ne suride dulce,
Se admirăm Deimea, pre Domnul îndurat
Esemplul de răbdare, exemplul ce străluce,
Pre cruce înălțat! . . .

S. P. Simonu.

Cronica.

Hymen. D-șóra *Lucreția Baci* și D-l *Georgiu M. Ungureanu* șef de tipografie, își vor serba cununia lor Duminecă la 11 Noiembrie în Șoimus.

Felicitările noastre.

O festivitate populară la noi.

(Urmare)

Adunarea generală a în ființându-i reuniu-ne „Caritatea”, nu s'a putut ținea cu aceasta ocaziune fiind timpul prea înaintat, de aceea s'a amînat pe ziua de 29 Octombrie 1900.

Banchetul.

La ora una p. m. întreg publicul era adunat în grădina din mijlocul satului unde poporul din Șoimus s'a îngrijit de a încărea mesele cu de a-le mîncării pofind pre toți oșpetii la un prînz frugal.

După datina ce se practică la astfel de ocazii precum în tot locul așa și aici a venit rîndul toastelor. Inceputul la făcut protopopul Silași carele a toastat pentru Eclesienția sa d-l Episcop Ioan Szabo ca cap al diecesei în care se află situată și comuna ce nea intrunit la aceasta festivitate.

Preotul Ioan Bărsan din Ruscior vorbește despre progresul dezvoltat la poporul gr. cat. din tractul protopopesc al Bistriței în general și în specie la poporul din Șoimus, atribuind acest avînt energiei protopopului Ales. Silași ca șef al tractului și preotului Ioan Baci ca bun conducător al poporului din Șoimus.

Michaiu Baci preotul din Sas-Feleac închină în sănătatea poporului din Șoimus și Ioan Baci parochul local în sănătatea oșpetilor.

Concertul.

Corul plugarilor a delectat publicul cu mai multe piese foarte frumos executate în cuartat, ce a fost resplătite din partea numărului public cu nenumărate aplausuri.

Dirigentu corului d-l Basiliu Baci și cu aceasta ocaziune a dat probă eclatantă despre energia și tactică cum scie dinsul dirige tînerul cor al plugarilor din Șoimus.

Jocul și Călușerii.

Jocul s'a început cu o frumoasă șomeșană, după care a urmat diverse dansuri populare și de salon.

Cînd petrecerea era mai animată se aud glasuri prin public vin călușeri! vin călușeri! publicul le face loc, muzica întonează jocul călușerilor și bravii tineri din comuna vecină Ragla costumați frumos ca călușeri în frunte cu falnicul lor vîtav se avîntă în joc și joca cu atîta precesiune jocurile noastre istorice „călușeriul” și „bătuta” încît a stors admirațiunea întreg publicului de față care îi aplaudă frenetic.

Inteligența din jur a fost bine reprezentată la aceasta petrecere, așa am vădut prin public pre dîmnele Iuliana Silași, Bistrița. Aurelia Soponescu, Budatelnic; Aurelia Juga, Arealia; d-na Nechita din Sebesul-superior; d-na Thimariu din Berlad; Anica Bojor, din Ardan; și d-șorele Lucreția Mathe, Chiraleș; Elena Posmușan, Ragla; Aurelia Bojor, Ardan; Lucreția Suia, Nețu; Carolina Rus, Budacul-român; Erina Marginean, Budacul-român; Emilia Pacurariu, Ragla; Veronica Popoviciu; Buduș; Leontina Duca, Dumitrița; Elena Todoran, Feleacul-săsesc; Lucreția, Mariuța și Aurelia Baci, Șoimus; Rafila Roman, Ragla; apoi domni Alesandru Silași protopop, Bistrița; Ioan Marginean capitan c. și reg. pens. Ragla; Michaiu Baci, preot în Feleacul-săsesc; Elie Juga, preot în Arealia; Teodor Oltean preot în Ardan; Ioan Bărsan, preot în Ruscior; Vasiliu Nechiti preot în Sebesul-superior; Ioan

Thimar preot în Berla, Larion Cujesdean preot în Budacul-român, Elie Posmupan preot în Ragla, Nechita Suia preot în Neț, Ștefan Todoran, Feleac; Georgiu Ungurean tipograf Șoimus, Aadreiu Bugnar oficer în rezervă și practicant de poștă în Karczag, Teodor Adace învățator la școla fundatională din Monor, Ioan Tiniș inv. Neț; Georgiu Todoran învățator la școla fundatională din Monor; Ioan Rus suprovigil silv. în Budacul-rom. Ștefan Petroșan supravigil silv. în Lunca-vinului, Ioan Baci student Șoimus; Emil Radu student, Bistrița; și alții acărora nume ne sunt ne cunoscute.

Petrecerea a durat pînă tîrziu și succesul atît moral cît și material al acestei festivități a fost preste asteptare multămitor.

Reuniunea sodalilor români din Sibiu a aranjat în 14 Octombrie 1900 în sala cea mare de lala „Gesellschafts haus” un concert împreună cu teatru și joc.

O parte a venitului curat este destinată fondului pentru cumpărarea unei case cu hală de vîndare.

Solda Burilor. Guvernul din Transvaal a reorganizat în luna trecută armata Burilor, ceea-ce arată că Burilor nici prin minte nu le trece să sisteze războiul. Cea mai importantă dintre reforme este aceea, că dela 15 Septembrie începînd și soldații burii primesc solda în bani. Pînă acum soldații burii nu au primit bani, acum însă primesc pe zi aproape 7 corone, ca nici un alt soldat din altă armată. Această reformă e de mare importanță, mai ales pentru Europei, cari și după sfîrșitul războiului se vor alege cu ceva parale. [Tribuna.]

Scumpirea hîrtiei. Neconținută scumpire a materiilor brute, ce se întrebunțază la fabricarea hîrtiei, a îndemnat pe fabricanții din Austro Ungaria ca din nou să urce prețul hîrtiei. În anul acesta s'a urcat prețul hîrtiei pînă acum cu 33%! [Tribuna.]

40 de ani logodiți. În orașul Marshalltown din America s'a cununat dîlele trecute o păreche de omeni. Acești însurați au avut ocaziune a-și cunoșce unul altuia partea bună și partea rea, deore-ce s'au cunoscut timp de 55 de ani și au fost logodiți 40 de ani. Causa pentru care n'au putut să se cunune pînă acum, a fost, că tatăl miresei dișe, că e prea tîneră pentru măritat; tatăl însă cu timpul a murit, dîr acum îi făcea greutăți mamă-sa care dișea, că ea fiind neincetat bolnavă, deca fiica i-se mărită n'are cine îngriji destul de bine de ea. Mama bolnăvicioasă a trăit însă pînă a ajuns la 95 ani, cînd și-a dat sufletul. La o jumătate de an după mîrtea mamei, mireasa în cele din urmă s'a cununat cu alesul inimei ei de aproape o jumătate de veac. [Gaz. Tr.]

„România-Jună” valorosul diar național independent, ce apărea la București, anunță în nr. 299. de la 9 Oct. v. că își va intrerumpe de o cam dată apariția, probabil pînă pe la 15 Nov. spre a să organiza din noi. — Regretăm foarte mult chiar și suspendarea provisoră a apariții acestui escelent diar, care a întrecut prin felul cum a fost redactat tôte diarele fraților de dincolo. Îi dorim din inimă cît mai neîntârziată apariție. [Unirea.]

DESLEGĂRI DE GĂCITURI.

Găcitura de șah din n-ră 8-9. Au deslegato bine: d-șoar Maria Rațu din Surduc comitatul Turda Arieș. și d-ni Silviu Pauletti învățator în Reșinău.

Deslegarea găciturii de șah din nr. 11 de d-șóra: Emilia Cucean.

Te iubesc cu cel mai mare,
Mai viu amor omenesc
Și în ultima-mi suflare
Murmuravoiu te iubesc.

Te iubesc în asta lume
Cu delir, cu dor amar,
Cu simțiri fără de nume,
Cu dureri fără hotar...

Dar orî cât ar fi de mare
Suferința pe pământ
Sciu, că totă viața are
L'al ei capet un mormânt.
Și mē tem de nemurirea
Ăstui suflet necăjit
Ca iubirea . . .
Imi vor fi fără sfirșit.

Au deslegato bine: dómnele și domnișórele: Otilia Caba, Cheud. Silvia Brinzeu, Ciucuzel. Lucreția Mathe, Chiraleș, și domnii: Andreiu Bugnar oficier în rezervă și practicant postal în Karczag. Ioan Barna preot în B.-A.-Miclauș. Nicolau Coroiu Pono-reanul; Ponorel.

Deslegarea gâciturii de șah din nr. 12 de Valeriu Vêru

„Paza Dunării.“

O! nu te teme țara mea
Cu brațul meu te-oi apăra,
Veți colo steagul turcesc
De unde tunuri ne pândesc,
Chiar miî de bómbe de-ar svêrli
Co domnul Carol le-oi sdrobi!

Dunărea vecinic ne-a iubit
Pe unda eu am mai plutit
Ale ei valuri cântă blând:
La zid copii săriți curând
Dați foc, luptați de legi eroi.
Căci domnul Carol e cu voi!

O! nu te teme țara mea
A tale lanțuri le-oi sfârma.
Mai fac o cruce și apoi
Pornesc la luptă la resboi
Desfășur falnic stégul meu
Cu Carol este Dumneđeu.

„Poesie de M. S. Reg. Românilor.“

Au deslegato bine: d-nele și d-șórele Silvia Brinzău, Ciucuzel. Leontina Pop, din Lopadea-română. Otilia Caba, Cheud. Otilia Bugner, Tritul-inferior, și domnii Andreiu Bugnar oficier în rezervă și practicant postal în Karczag. Ioan Barna preot în B.-A.-Miclouș. Iuliu Socol, Cianul-mare.

Gâcitură de șah

A se deslega după săritura calului de *Lucreția Mathe*.

			flo-	Ge-	a			
			cu-		ri			
			ta	lui	rul,			
mia	as-	ni-	Și,	de	toa-	sa.	Eu	ra
lo-		fe-	tă		ță,	singu-		as-
re-	tu-	*Ob-	ghia-	în	ca-	ta,	via-	sunt
			in	fi	ță,			
			Dac'		foc			
			un	so-	ar			
sun-	pă-	bă	sta	de	Aș	bă,	înd	ne-
Mi-		că	doi,		cu	le		Mai
rea	tem	ar	el	mai	vor-	ui-	voi,	ce-

Bibliografie.

Calendariulu poporului. A apărut calendariul poporului pre 1901. cel mai bun mai eftin și mai potrivit pentru trebuințele poporului român.

Preoții și învățătorii noștri dela sate ar face un lucru vrednic de laudă dacă ar recomanda calendariul acesta ia toți știutorii de carte din comunele lor. E un calendar ce-i recunoscut de indispensabil pentru orî-ce casă românească.

Biblioteca Poporală. A apărut în editura asociațiunei nr. 1. din Biblioteca poporală, cuprinde 4 povestiri din viața țáranilor români: Báltoșul, povestéa mărului, Mihaiu Pușcașul și sfat bun la timp potrivit, tóte scrise de Ioan Pop Reteganul cunoscutul scriitor poporal, o recomandăm cu tótă căldura.

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

D-lui Nicolau Avram, Cs.-Mănăstur, cu posta de astăđi tam espedat nrîi 1, 2, 3, 4 și 7 din Rev. Ilustr. ce đici că-ți lipsesc.

D-lui Decebal Sbiera în Cernauf. Vê am respuns prin epistolă la întrebarea făcută credem că veți fi și primito — sincera salutări.

D-lui Emilian S. Mai adăți aminte de noi — salutare!

D-șórei Silvia Brinzeu în Ciucuzel. Gâcitura de șah am primito și-i vom face loc.

D-lui I. B. în O. Trimetene și restul de 6 coróne și-ți vom trimite Revista.

Cinel în B. p: Amintiri triste, se va publica.

D-lor: Petru popovicu în Boholți, Ioan B. Medan în Preluca-Veche, Teodor Dușa în Pêtrângenî; Avram Dragoș, Cristelec, Nicolau Comsa, Porumbac. Ilariu Ciungan, Boos: Alimpu Pop, Piatra; Demetriu Clain, Brad; T. S. Rus, Sêplac; Ioan Rus, Sămărtin, Petru Oprea Kis-Ekemező, Demetriu Vajda, Felső-Orho. Costantin Pop Rusul de jos. Augustin Cheresteș, Beudin, Ioan Trif Tăun și Vasiliu Pataky în Stoiana. Nicî eu nu pricep causă întârzierii . . . și eu am scris dar n'am primit până acuma nicî un răspuns.

D-lui I. M. în N. Ne scrii că ești preot sărac . . . n'ai nicî o fóie românească la casă . . . sêți dăm Revista Ilustrata *pe intențiuni* orî barem *pe așteptare*.

Regretăm că nu-ți putem implini dorința deóre-ce nu dăm Rev. Ilust. la nime *nicî pe intențiuni nicî pe așteptare*, pe intențiuni nu o dăm pentru că nu avem intențiuni — pe așteptare nu o dăm pentru că restanțierii noștri nu sê eugetă și la achitarea datoriei și astfel ne pun imposibilitate de a deschide credite nouê.

Regretăm însê și mai mult că d-tă ca preot român nu escî în stare de ați ținea la casă nicî barem o fóie românească dacă nu mai multe.

Credem că ești sărac dar mai sêrac vei fi dacă nu-i ceti nimic. Unirea costă numai 4 fl. Gazeta Transilv. numerii de duminica 2 fl. Fóia poporului 2 fl. Bunul Econom. 2 fl. una mai eftină de cât cealaltă noi încă vom da Revista pe viitor numai cu 2 fl. la an. Și ce mai vrei?

Dacă nu poți singur asociativă mai! mulți căci undes doi puterea creșce și nu vê lăsați lipsiți de hrana spirituală.

Cunóscem și noi greutățile cu cari are de a sê lupta preotul român de la sate căci dór la sate suntem și noi numai cât știm și aceea că cu cât mai mari greutăți ni se pun în cale cu atât mai multă energie trebuie se desvoltăm pășind mereu înainte cu devisa „totul pentru progres și înaintare.“

D-lui I. Costantinescu, Bucuresci. Ne întrebî dacă va apărea Revista și pe anul venitor? Răspundem: da, va apărea și încă cu prețul redus de numai 4 coróne la an așa în cât va deveni cea mai eftină fóie beletristică românească.

Galba articli trimiși nu-i putem publica, trimetene ceva legendă și bucoróși le vom face loc seau alte scrieri din literatura poporală.

Restanțierii sunt recercați din nou, ca se ne trimită fără amânare costul abonamentului căci la din contră vom fi necesitați de a-le sista trimiterea foii.

PRIMA TIPOGRAFIA ROMÂNEASCĂ
IN
NORD-OSTUL TRANSILVANIEI.

Prin acésta fac cunoscut onoratului public, cumcă am înființat în Șoimuș (comitatul Bistriță-Năsăud) *un stabiliment tipografic* provădut cu cele mai bune *mijloce tehnice*, aranjat după stilul cel mai nou, cu literile cele mai moderne, unde se primesc spre executare :

Tipărituri de bancă,
BILETE DE VISITĂ
Cărți și broșuri,
Foi periodice,
Bilete de logodnă,
Invitări la nuntă,
ANUNȚURI,

Registre,
BILANȚURÎ,
Compturi,
PREȚURÎ-CURENTE
Cuverte,
Bilete de înmormântare,
CIRCULARE.

Cu cele mai moderate prețuri.

Tipografia BACIU, Șoimuș.

Comandele se execută prompt și cu acuratețea.

Prețurile sunt foarte moderate.

Tipografia BACIU în Șoimuș
(Sajó-Solymos u. p. Nagy-Sajó).

La administrațiunea foiei

„Revista Ilustrată“
în Șoimuș, u. p. Nagy-Sajó
se află de vândare :

Cum să fotografăm? — — — — — cor. 1.—	Portretul metropolitului Șuluțiu pe carton de lucș — — — — — cor. —.40
Oglinda inimei poesii de G. Bugnariu — „ —.50	Portretul lui George Barițiu pe carton de lucș — — — — — „ —.20
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția de salon — — — — — „ 10.—	Castelul Peleș tablou pe hârtie de lucș „ —.30
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția porală — — — — — „ 5.—	Novele și schițe de I. P. Reteganul — „ —.70
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 semestrul I, elegant compactată — — — — — „ 3.—	

Toți acei, cari comandă **tóte opurile de mai sus de-odată**, capătă un scădemânt dela prețul indicat.

Administrațiunea.